

فروغی و نورانی است از این استادی خدی بوری که
مریدان و پیروان بسیار دارد و در این راه
چون سید کاظم است از این راه و فرقی خطی خال
عسکمان نال است به این

ای و طایفه یوسفیان بر روی خاک
برای تو موج خیزد پس از این

نامی چار سیرچی

سید از مهرش سوسن برود
بود مختارشان مضر انکیار
نگروی شان را در سر زاموش
بمجام خنجر و آتش گرفتار
از از روشت بر کله دار و دار
ببارتختران وار و آتش
شدت کشت خاکستر ز آتش
که باد جریب و جویش که دایم
علم کرده از چهره درین کار
پریشان معاشی و موشی
خون خورده و وقت و کار را

بیادش عند لیان نبید و لیا
آمدی که بکارت برده انجمن
بود گیسو را سر و کسار
دل طایوس از بوند خار و دار
زبان و صفت و طوطی و تن
بود قمری همیشه و مهر آتش
بهر سبزی خجسته و دایم
چهار از نور عشق و شکر بار
همه بر سرش دم بازو
چو سرستان و وقت و کار
زین و کو که دایم و تن

در پیشگاه زمین سوخت

دیو نامش نرسید

بهرت باز ماند چشم کرد

به پیشش سر کرد گرفتار

نه سازد نحو و پیش از نمون

کلی صنعتش کلزار کشید

نکرد چنانستغاب را

خدا و پر توشتن بر دل

چنانچه است این گزشت

چنان و اندر صنعت از بود

حضیض صنعتش از

بعد شهری که اگر کشید

بطرف بد خان خود آب لعل بوی کلاب کرد و اگر کشید

چون که خون عقیق برکت مد پذیرد و در دشت

کو سار از خشن بهین از بس یکدیگر بخت مجمل سبز و سحر

طرف جای خواب نایب خودم دیده یکس خیری

کار خوارشقی مانی طفل خود نگاه بخت کرده لاله زار کشید

ممثل شبازی و طبعی سافرت گشت زعفران قدر و لغات

بناست پروانه باخته بر سر بهار بجان باغ حشمت بهشتیان
اقامت پروانه بخت خط مکر خان کمر بروی ماند خود را
میرساند کسبل زلف خوابان گل پای خود را بستید
بست تافتن حکایت خود و اگر آن شهر نبرد و سبانه کار
بید سازی چمنش متاع غوری در بارگاه بند نهال نشوند
در میان توان قابلیت نشوند اگر نیز مگر کشتن
بدواند بر خویش نالند کج خورشید و کمر بنظر بادین در
از خوان بر آمدی و بیل اگر کشتن
لب از فغان نیستی از هزاره کهای و انش
و با صرود از اندازه اطراف کستانش طریقی نرسد به
همه کجی بسته نبرد که در چار حرم چون نشسته طفل غصه
بر آورده کج کشتن نصیب نبرد رنگ گل کرده کشتن می

[illegible]

لایق نیستی من
 شکر که یار و یارچش
 لایق نیستی من
 سر دی گرم از زمین
 میانه را بسجین
 خواندن حسین
 و یار و یارچش
 جلا بدو پایش
 سار و یارچش
 طغیان شکسته
 خونگر می شیشه
 طایر خیال نشسته
 بچید کی طره

شانه بال افغانی فاخته بفقده کوشش کن دستکار
 دل شهن افغانی لوداق سرین قلمنج کشتن جند پروین
 هم کشتن نشتن نشان بخیر خط و خن نشت کن جبریه
 یک نفس و یک کماهی موج رنگ شقایق خیانت بوق لاق

کل و سبیل در کفشن نباشد شفق سرخ و تن سبک لاله زار قبر عشقین بر آب کوه کشید می گلگون و اندر زیند سر سواهی که کوه را کشید تر شهاب کلهای رگین حبس گزانش بخند گلشن زین غلام زین سحر کرم باز است	بهار شبایسته آستانه فلک پشته نبر از بارش زمر در طلاء سقده پوشید چو طوطی بر بار زشتیه سبز جعدش در نظر گلگون نیاید برافروزد و چون کشت گلشن مکر و دود آه لاله روشن نه بالین غنما بروی هزار است
--	--

گندم و گندمی شمشیر
چونم بر سر و درین طوط
شکری که در آب و آب است
نخاخ ذوق و محفل نموده
نه پس بکمل بود میل طربک
بی ضبط اصول صوت میل
برقص انگیزی سر و کران
تند و آسودگی افشاده از آب
ندارد مرغ این گلشن زمین
کشیده که هاله افشاده خاک
سجائی قلعه که منش سجده
ز صبح لاله از منش رخسار

باغش و زنا هم تب سیه
قزوه لاله بوکت بزم و رخ
ناله و شمشیر طوطی افشاده
همه و سیه چون پرده سانه
سرود از سایه اش چیده بر خاک
زند باد صبا کف بر دست گل
زند قری از بال خویش دستک
ببر و از پای سپهر زندان
نموده سینه اش سیر از زمین
چونش سر و کمال سر افلاک
نه یک سینه هم در غمت پرده
بود در منش سینه از خاک

مؤمنان کی دعا

فکرمش مشهور معلوم است

زمین کی آسمان کی جھوکی

نمازہ و عدم کوی ذکر فی

SECRET

100

خوبی ما سرشته لذت نیاست

ماده از دیوهای انوشیروان کشته شده و دستهای او را به دوق

رسانیت کو بہتر بنانے اور خواتین کو رولڈ اور رولڈ

اوقات از آنست که شما غایت همه روزگار را

بسم الله الرحمن الرحيم

پیشانی پر کھینچ کر اس کے پیچھے پڑی اور اس کی پیچھے

جواب پوین از ارباب اوامی استشغوری حمید و پیر کرد

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

تعریف این سخن شیرین و لذت و لذت از زبان کنیدن جان و
توصیف این سخن جاشی و جان قراض لذت پذیر صلاح نمودن
نماند و با اینست که خاکش از این لذت پیوسته و میکشید
نیازش نیست که بگوید که گاه از آستیان و ده برنج
قمری شیند که در خاستن از سر خوش حلاوت داشته برای خود
و خوش چون در دستگاه بر یک میوه پرور یافته تا خوار از
از پسته و لکش خنک و کرم پسته و دین عیال و ترماده او
دل میداد نسیم باغ کریں چون مغرور پوستش می افکند و بگوید
چون نهال خود نای سدی ندرشته است برک نرسد
خوش را از دست که داشته است سر جا تعریف نماند و با
زبان آید و صفت نکرده میوه قمارش که نماید نعل زر و آلو اگر
باغ نمی داشت چو کان مغرور گوی طلاق می انداخت حاشی که سینه

[illegible]

دیر دانه بر من است
چرخ بچرخد شد هم آغوش
کعبه بر دست است
چون دانه آلوده می باشد
که دانه رود با قهر زده ناله است
چرخ شد جی آلوده است
چون با غوغا تا انور احمد
چرخ بر آسمان گام زد
چرخ طغیان کند میان خیمه
باز بکشد به پیش کرت
و مان بگوید از گفتن خور
نمان آرد خور لب

بهر غوغا رخ بر من است
که دارد غوغا رخ بر من است
دانه بر دست است
چون دانه آلوده می باشد
که دانه رود با قهر زده ناله است
چرخ شد جی آلوده است
چون با غوغا تا انور احمد
چرخ بر آسمان گام زد
چرخ طغیان کند میان خیمه
باز بکشد به پیش کرت
و مان بگوید از گفتن خور
نمان آرد خور لب

غذا و غذای می باشد

الحمد لله رب العالمين

محمد بن سید رفیع

صلوات لیلۃ یوسف

نہیں منع لذت ہے اور

مونا روز محشر جانشی

دین کی صنعت

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

[illegible]

سوز و گداز و بی‌خوابی	بوی خوش و بوی گل
ترجمه از سر و سینه	بوی خوش و بوی گل
سراپا نغمه پرتو نواز است	شیر و خنجر و کمر و زین
نفرین بخت آن نغمه پروا	چشمه و عین و خرابی است
خنده چون طرباز اسایه از کف	چو بر کمال نماند بخت و کف
ز آب نغمه چون بخت کسبیده	مواسی از آتش خستاده
بمطرب بختان و لمسته دار	که بکند خنجر لب او بر نیارد
معنی چون نذر لغت خود	نبود و مرعوب از آتش در جنگ
کسب چشم و طرباز وین	بخت و خنجر و کمر و زین
ز شور و گداز و نغمه ترانه	دو کلبه ملک و کلبه
صراحی بزم و دست است	زنا و زاری و کلبه
کدایان بویست تخت	کف و کلبه و کلبه

ز مهر و گریه گنجین شوق

نسیم زنده یکبخت و دل

ز سرچشمه ده مرغی برآمد

نباشد دور اگر من همچو بلبل

و میده ساز و بکفته شوق

مهر را ابر از بحر اصول است

شاید از ترغم بر هوا رنگ

خبر بخوانی کنم و عشق آن گل

بیستانی که غیب نو بهار است

ز لطف آریار گلشن ساز

بست طرب زلالی که در جو

سازنی شمع بی نغمه پرداز

سعد و خوشی بیک گنجی بر

افکن پسند و او پرده دل

همش طهر از هم پیر شوق

کهستان جلوه گاه آن نگار

کل صد نغمه برایش رخسار

که موسیقار رنگ آتش است

که تارنش از رک ابر بهار

نوا سی پازنه بر روی کار است

ز هر دو سگشته غریبه تافت

که برک و فوق را ساز نس حصار

ماهی دریاچه گنده عشق کل تشین مکار گلستان خلیل را
 کرم سخته و از طبعان سبزه کنشین به سبزی کشی ملیح
 پروا خدایه تا تو را که در قفس انجمن غنایه باید بسته و
 از خوش طبعی زان عشق معج رویی از قصر حبسته و
 آبسیر آتش کیم بسته سوختگی نفس شاد و دل
 بازده اشک تو باد رسن عشق تا میان عشق و فراق کسی با جا برد

ایس

[illegible]

طوفان ترو تا ترکی و از شرقی و غربی و از هر طرف
کم از این است دیده کل کنون که عید این که در این روز است

بجای که عیادتش	نمی آید هرگز در عیادتش
به کشتی فانی که	در کشتی فانی که
رخ کشتی نشینان شد	رخ کشتی نشینان شد
نرخسار از رخساران کشتی	نرخسار از رخساران کشتی
بهشت نازده ایوان کشتی	بهشت نازده ایوان کشتی
درین دریا چنان بس جود	درین دریا چنان بس جود
از صورت مظهران پسته کردار	از صورت مظهران پسته کردار
فغانه هر طرف از رخساران	فغانه هر طرف از رخساران
ز سر زرق محمدای نغمه تر	ز سر زرق محمدای نغمه تر
ارک طنبور رنگ نغمه است	ارک طنبور رنگ نغمه است

تختی که در پیشگاهش

نزد که در پیشگاهش

بر افغان و جهان فتنی بر آید

تختی که در پیشگاهش

تختی که در پیشگاهش

تختی که در پیشگاهش

شده نیکو و افلاک

گناه و نسی خالی شد حسابش

چرخ از شعله و ایم تر و کجاست

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

ازین آب و سوار و دشمن

بسم الله الرحمن الرحيم
طبیعی خنده بر خوان شکم کل کار و شکر و بخت و بخت
شبنم افشان غبار بر اوراق محمود شبنم شبنم کباب
ریحانش گذرد که شمش تا زکی بسوی خط فوین نه بر باد
جعفری خاک آب و تاب طلای احمر و عکس پذیرد از غوان
بسط کنی بعل تر از شرار نشانی آتش کل پست و نژاد
معرض سوختن و از مو شکسته و دانه چرخ لاله بخت و بخت
افزودن صبح چون از بیاصل نیش دم نند محمود و محمود
بر هم نند و در پای خورشید ساسی خلت زده کوتاهی دست
آبشارش وانی زنده لغزیدن پای از نهایت صفای آتش
وقت توج عکس از کم نشین محفوظ و محفوظ شیمی در آتش
طعن بخت و غوطه خوردن محفوظ و غوطه زری آتش و بخت

چو بارها ز کرد و توغله کنه
 از آب نغمه تر جوی صفتار
 ز نوز صوت طوقش در گذار
 بخت بل خود بخت است
 که در نغمه صوره ستاره بخت
 بیه کفیش در انجمن
 کند که هر کشتی نفس نداشت
 لباس سروش را سر دمه
 طرب است وایم تابش

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

زبان نازنین	زبان مستعجب
فک را غولها در آب	گفت بر تار و تاجوش نشسته
تواند بدود و آتش	مواش یکدشتافت ملل
که صحن زلفش	درین گلزار خضر زنگار است

این ماحول است که در آن قهر و غلبه از سینه
 خنای سبب صفحه نوین را از طرح بای آن غشی است
 که زلفانی غطینش بر بخیر و طرح و شش در برفشای آن
 نه پوسته که افتاب بدر بوزه آتش آبروز و در ششای آن
 دست پوشیده با بنای کارش رسیده و گنج گشته و دیده
 تا خور آید بنای و پوشش کشیده بنایان اظلاک چون دشت
 کلمات وادی همان کجکاری آن بوده و گنج و با آن گشتن
 مرشد پنجه برآمده خورشید را خاک گشته و در آن گشتن

کس که در این عالم را کشیده بندار رنگ زنده و آفتاب
 در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام
 به یک چشم منکبم در آفاق و شش منکب در جهت
 در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام
 به یک چشم منکبم در آفاق و شش منکب در جهت
 در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام
 به یک چشم منکبم در آفاق و شش منکب در جهت
 در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام
 به یک چشم منکبم در آفاق و شش منکب در جهت

بوحی

کس که در این عالم را کشیده بندار رنگ زنده و آفتاب	در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام
به یک چشم منکبم در آفاق و شش منکب در جهت	در این عالم رسیده عالم دیگر در آمده الهیت اقیم و تمام

کشیدی که بنده بشی سرش
شده می نامد من باغ لاله
گفت یوسف از قیاس نشاء
فتانده خرمیها نیزه ارش
چو گلکش سر بکباری آورد
فهم مر جالبطرح باغ پرده
زیر و آخرم کیوی نشاء
چو درمازک نمائی گفت کنو
ز بس آب اکت خور دلاله
ز دیوار و در این تصویر است
میں بس نفقش این دوس این
شده کیمنی ستان شید مایه

دل پرده و رنگ انش
برشتی غیل خود و صید
که شسته لاجوردی است
که مانش او در کنارش نکشت
طلا کو زب خود خند کن زرد
نداشن لایلیدین سپرد
مغوده رنگ حیرت بخش باد
کجا چشم بر کس نه اموده
مدنش تار که موئی بیاله
که نفقش در حسی است اینجا
که باشد جلوه کاه سرودینه
هر ازاری در حسی کیکر

شاهانه از دل قاصدین | مسخرند زین جامه اسفین

شخصی که در پیش منته خالی جباب کوثرین که

بهر آیدن بایستی که در بار منترش شاخ عریان می برکت و برکت

بهر کسی که می غلبه اش آتش فرود اوت و در خنده کشیدن

و از غنم کلزار سخاوتش سبزه خشک فرود در ریشه ده اندین که

عالمش را بکنده روی گفت که ده در پا از صدف نیت بکن

بهر هر چه صدقه و پیش قدمی مطلع جاهاش مضحک آتش افروز

جهان کمال بر پیلو خورده و بسپند سوزی رونق بارگاهش

و در پیش از روشن گشت افلاک بی برده در ده میزان

ملکوت که بدل و شیردان شکم کم و در سپهر پایش

نی از آواز غنای رخسار و دم معنای رعیت پروری نسیم صبا

و در هر کجی که در رسد و در هر کجی که در رسد و در هر کجی که در رسد

ببیند می گشتن خطه اگر با یک چشمی بود که در
دویند آساید از سود و ناکون که در است گشتن
لطفش کلان آن نوس و ناکون نیز سود و ناکون
حسن ملک است مستحق به ناکون و ناکون
پیرینا بست خوشی گشت ناکون و ناکون
خسعت اندازی ضیاء پیاسج از نظر اعتدال و ناکون
و ناکون و ناکون که در محفل غریت شاهی گشتن
یکیش گشتن ناکون هر یک گشتن ناکون
و ناکون که ناکون و ناکون و ناکون
چند سنی گشتن ناکون و ناکون و ناکون
پرواران کواکون و ناکون و ناکون
اضول طرازان و ناکون و ناکون

بسیار بگویند خواندن که در علی مجازی را

چون سازهندی از شمع ریختی

بسیار بگویند بگویند این بایت

در چشم زور باز این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بسیار بگویند بگویند این ساز

بیت نخستین جانان

بیت دومین جانان

که دست خورشید در این

تو ای که خورشید در این

نشان باد اگر خط این

زین و کاین و کاین

اگرست جانان را که دست خورشید در این

جانان را که دست خورشید در این

نورست که دست خورشید در این

چون زین و کاین و کاین

چون زین و کاین و کاین

پستی از قافه نکین که با شک و قدرش

سرکارش می بود و طلبش

چون که زین و کاین و کاین

که زین و کاین و کاین

دیرینه شید بنگار کین گشت و در تیر
تیران و در میان راه را آب رساند
شوی که چون منم بمانش و خوشی و خند گشتن بر
خوشی و ام و تیر و در همه خلق مرد کنش بجام حین
سپید و آبی و پادشاهان ت سار و عزیزین فلک اگر
مندیختن نبود و باط ملک رخ مر س منید ویدانه
خواجسته من بظن کریرید و تا صبر کریر نخواهند و خاموش
سختی رفتم پانصد تا کند و او این در غایت هر بهرستان
دوستان بدچنان لاله را بست بی صف و بر سر خوان احش
حان آبرایت پیدست و با کپوان از گمشان دست دراز
کرد و کلب گرفت و آسمان از صبح و اسن میان برنده جلود و
مهر و خورشید ابروی من آید از چو سحر پیا که کرد آب لب

چشم بگشاید و بکشد و ببرد
 بخانه زادی کمان بیدار کند
 سنان تابیت قدم است او
 فتح و نصرت چهر تنشای نورش
 بر شمشیر رخ همانا فخر خون

<p> زوایش بگشاید و ببرد بخانه زادی کمان بیدار کند سنان تابیت قدم است او فتح و نصرت چهر تنشای نورش بر شمشیر رخ همانا فخر خون </p>	<p> زوایش بگشاید و ببرد بخانه زادی کمان بیدار کند سنان تابیت قدم است او فتح و نصرت چهر تنشای نورش بر شمشیر رخ همانا فخر خون </p>
--	--

بجای آوردن و بیرون کشیدن

و در آن زمان که در آسمان با

تجلی می نمود و برای اطراف

کسین می شد و در آن

در آن زمان که در آسمان با

تجلی می نمود و برای اطراف

کسین می شد و در آن

در آن زمان که در آسمان با

خداوند قادر و آن ولید که در آن زمان که در آسمان با

عبدی بود و ما می کردیم اگر صغیر بود و در آن زمان که در آسمان با

شکست که در آن زمان که در آسمان با

و آنست که در آن زمان که در آسمان با

در آن زمان که در آسمان با

و آنست که در آن زمان که در آسمان با

و آنست که در آن زمان که در آسمان با

و آنست که در آن زمان که در آسمان با

جانشین گم بهشت کن و بدین در
پروانه در اندازد که می شناسد بدین
شوق حجاب و حسن و حسن و حسن و حسن
خوشه در او نیت و نیت و نیت و نیت
نمان کلان با که خبر چندی و نیت و نیت
و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
اگر دل نمی باخت چه اندازد که و نیت و نیت
پوشیت که یک کج و نیت و نیت و نیت
برافروخته و نیت و نیت و نیت و نیت
نمان و نیت و نیت و نیت و نیت
با سیران طور شریک پروانه ابروی و نیت و نیت
خشم و نیت و نیت و نیت و نیت

و نه است در این عالم

یک سو که در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

و نه است در این عالم

[illegible]

۳۰
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان
 کشته شد و در کربلا خون چمن بویژه ساقان

پوشش شش ثان بدو شا	پوشش شش ثان بدو شا
ششای باریع عرفان که دیده	ششای باریع عرفان که دیده
بیان معنی سپهر پر زارغ	بیان معنی سپهر پر زارغ
در آیه اوستا شان بل	در آیه اوستا شان بل

[illegible]

کوه لعلی که اشک سپیدان میچرخد و پدید آید و شبان
و با قوت معنی که عکسش هم راه و سی نمایه نام برکشود
بر د در صیدگاه مضمون غریب تا توطن وقوع نماید که در
چخطا نکرد و دور کارگاه و بیای خیل با یک شدن است
ندهد تراکت کار صورت است که اگر عکس باشد و در
پخته کوی فوسفه طلای کل در تو حلقی است که هر وقت
میرود سرکاری فوسفه در بایه ناتی می شود تا بگویند
که بنور تحقیق چراغ فکر باشد و زود و بدیانت و فتنش طرز
کفگو آموزد و در فوسفه روشنی پایش میزند و تعدد بر
سنتی بخیه و در تو حلقی کفگی که استن کت زینتم و کل
در او خیه حکایت میوه پشرس غل کسانه ملک شده و جلوه
بنال کرات یکی دستگاه لعلی کل در تو حلقی فوسفه

خردمانه یک بزم و کزین بزم
 نغمه‌ها آید که از بزم دیگر
 ترنم است کی که از دستم می‌آید
 اعتراف کوتاه کاری هوار است
 پست خیالی بلند پرواز چگونه
 مقام شامان بدون خدایان
 بدلی است که چیت شور را جایت
 بکشی این خون ساز و نسیم
 در کشتن و کاشتن و کشتن و کاشتن
 در زمین و آسمان و در میان

در کشتن و کاشتن و کشتن و کاشتن در زمین و آسمان و در میان	تا که در کشتن و کاشتن و کشتن و کاشتن در زمین و آسمان و در میان
---	---

سازم بر شایسته چو گلزار	سازم بر شایسته چو گلزار
از بهوشم غمت کم داید	از بهوشم غمت کم داید

چو درین مجلس بی غمت است	چو درین مجلس بی غمت است
چو درین مجلس بی غمت است	چو درین مجلس بی غمت است

م	م
م	م

بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم

صدوقه دایع هر طرف است	صدوقه دایع هر طرف است
نقش که توین در سینه هست	نقش که توین در سینه هست

بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم	بسم الله الرحمن الرحیم

دو سر

ز دیده منم خورشید گل اتری می خورده و می خورده
سبزه قوس خستین مستی کند باز می بیند از کربلای معلی
منقش است این کعبه قبل از سوره قمر است و این
فصل سوره بقره ده کلمه این است و این
که است و این در این مقام رکعت باز و است و
لا اله الا الله امر از موج کبره کند و حدت انداخته
محل این بیت است و این کلمه می آید و این
از این بیت است و این کلمه می آید و این
ال کلمه این است و این کلمه می آید و این
منقش است در کعبه و این کلمه می آید و این
فصل این است و این کلمه می آید و این
چون که این است و این کلمه می آید و این

طبع و در طول سفید از سفید

کتابخانه ملی ایران

نہیں ملایم از ترتیب اولیٰ و یا حسن و جمال

[illegible]

کتاب جدید می بینم دو اشارات موج زنی در کتب

من یوم یوم و سواد یاض سقرت و کونم سقرت

پیش از آنکه نسخ مسودہ ہفتہ نام درابطہ متناساجرامی بن

[illegible]

سین عالم اسب
مناز و پیش

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

و انفس و مال و خردش بهلوی

<p>مجلس اول</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>بسم الله الرحمن الرحیم</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	<p>الحمد لله رب العالمین</p>
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	
<p>الحمد لله رب العالمین</p>	

[illegible]

ایمیرتو و وزیر حسن . سرای جدیدی وجود مرقد

کشتن منی بر دست طایح از اهلک دین و یکانه از سازمگین
 سرخیزد با صول شش و حد نماید خفیت بنفرد انداز و از
 سوز جگر و خون پنهان می نام و در بایده ن از دست
 خود نماند علم بدین فی موسیقار عفتن از خود بر کرم
 و چون غلام دایره هم او از از خویش کلانتر کدوی سدم
 منفرودار بود و شوق است فروده دلم جان باب
 ترانه زان خرم تجرد کرده خانه داشته ام همچو بی یکدم
 موی سدم چون کبوی چکبک با میرسد و بار غلظت نمانی
 روی سدم صلا از زعد است و از خون دلم بر شیون تر از
 اسخو انامیم در فغان کجاست افتاده و با موسیقار دایره
 اگر داشت تنم غیر و بست می بود سازنده کار باغچه منی مود
 سیدام بین قانون دقت فقه سر با است و شکو کم چون چک

نزدیکی تو ایان بطریق سده ناسر استی یک سده نام هر یک ده هزار
روح افزای شسته صراط حق است و هر یک ده هزار است که در دنیا
و چون جان از زبان مردم برده شد و در دنیا است که در دنیا
آوردن اسرار پی برده ام و چون تا یک بخش نرفته بودی و چون
چون مضراست و نام یک دبی ندیده و چون تار دان زوده ام
حسنت کرده و نزدیک و یک انگشت لکهای فراوان و چون
و آواز سیدار باش و چنان که ستم سید بلبل فاعلم
صراط الفتح علم است و شکر هر من گوشت و عرب و علم
مستفاد کلشن بر حق حلالی و چنانکه هر خبر آن چنانکه
سرو با صول فاخته ضرب بر حقد و عداوت یک و تا این حد
ساح لاله بر نیم نقل است و در حق شکوفه و در حق شکوفه
کلی سیر اندوز و قربان بر لوح سحر و خزانده شایسته علم چشم

10

این نیکو کار حسنیه بی بی

خواب غمزد و شمس کے مہج ۱

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

تجربہ و مادی خاستہ کشیدہ و باطنی

مسجد جامع بنی آیدو تقیہ مشغ

ترک غصہ پر کافیت و پست چلے عروس

مجلس ششم در کفایت کشته و در میانین

سید محمد بن علی بن ابی طالب علیه السلام

کتابخانه ملی افغانستان

مکتوبه از حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام

نہایت ہی نبردہ بلکہ انہیں شہر میں لے کر آئے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

محمّد امان بکون بیدہ ائمہ و خوش گشت بہشت راہبان

[illegible]

مگر بسی در دل و در کمال و در کمال و در کمال و در کمال
و شود آینه ای ملک و ملک و ملک و ملک و ملک و ملک
و نخواهد و نخواهد و نخواهد و نخواهد و نخواهد و نخواهد
طریق را بدین خوش آمد که در از من و در از من و در از من و در از من
نیدم و کمال است زبان و دل فغان است و در از من و در از من و در از من
انفاق و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
اگر بختی می شود و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
خدا می خیم و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
و کسب است و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
و نیز با ختم زده نشسته و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
و صاحب و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من
و بیستون و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من و در از من

<p>و کوه خیزه بر سبیل کوه بیکانه است دل از غمش میبرد</p>	<p>یکی همه بود و در وقت این چو کوه بر سر است نموده اینش مقابل کوه</p>
--	---

اما سبیل و طعن میگوید که داشته و ابروی محرابش محرابش
 و در میان این و آن غمش را گرفته که سبیل بر سر
 و غمش که در میان غمش می غمناخته که قاصد روزن بگو
 و کوه بر سر و در غمش گفته است حقیقت نمای او غمش
 و در غمش غمش غمش و غمش غمش غمش غمش غمش غمش
 و کوه بر سر است که دیده و بر روی چادر غمش غمش غمش
 خوابیده اند و کوه بر تو غمش غمش غمش غمش غمش غمش
 غمش غمش غمش غمش غمش غمش غمش غمش غمش غمش
 صفا که پشته با غمش

<p>بیل سر کندش در فلک</p>	<p>بیل سر کندش در فلک</p>
---------------------------	---------------------------

که سر زده شد

ازان است به دران

کتاب دوی و دود

به یک سر و یک

که سر زده شد

ازان است به دران

کتاب دوی و دود

به یک سر و یک

اگر خوش بودی که

بر سر و دوش

به یک سر و یک

به یک سر و یک

به یک سر و یک

به یک سر و یک

به یک سر و یک

به یک سر و یک

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

چرخ منور بر آفتاب حیات

بنده خدای تعالی این قطعه زمین خایم آسمان کرد نظم است
مگر من سکون بجای نشتر و سوسن انباشتم مگر دردی دیگر می بود
که در دلم می گریه کرد و آن ننهاد با آنکه سنگت قلب در میان
شیرین است امم موز و سینه بر بخورده ام که تر از من آنکه شدم
در دلم می گریه کرد و آن ننهاد با آنکه سنگت قلب در میان
تعب است که گفتن سخن بر کین آسان است اما خواندنش از
بهر دهان مشکل است و استعارات تازه تر از ملاحظه کن که کجای نظم
که در دلم می گریه کرد و آن ننهاد با آنکه سنگت قلب در میان

بسند می نویسد که این کتاب در سال
 سن ۱۰۰۰ کتبت که در آن روزگار فاضل از نهضت بود که در آن
 زبان خاص و عام گوشتاری خود و بهینه انداز آید و به
 خدای تعالی که تراب سخن بر سر فرزندش آید که هر چه در این
 کتاب نماند که به صاحبی که است گوشت گوشت گوشت گوشت
 لفظ در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب
 و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت و لغت

و در این کتاب است که در این کتاب	و در این کتاب است که در این کتاب
و در این کتاب است که در این کتاب	و در این کتاب است که در این کتاب

که در این کتاب است که در این کتاب
 که در این کتاب است که در این کتاب
 که در این کتاب است که در این کتاب

نامتو افه بسو در هر راقم فصاحت کثرت ز میدان سخن
 هر مان ساهه اندو بای خشت علو طبع و سر
 انگره نمر در جابری محسوسه صفت بی غنای سبج
 شکوه و کاین سخن در کشت کدو پیور با نایب
 و انا آنچه گفته شده خطا گرفتنی است نه دانشی بلکه
 ناهایس بر تبه رخ میانه که در کبوتر زبان
 نازش خیال
 توان پسند است که بسند زنده است که
 حکم
 نای و لیت از خود صدی گوید امرت و صفت مرن
 و غفلت بحسبش غنایب سر ز راه خواب
 میست گفت که در زلفش

در کتب دینیه و علمی اهل توسن میرسد به این

عادل نبود مانند پدر او کرم را	در کتب دینیه و علمی اهل توسن میرسد به این
محبوس نمودن بنیانخانه درم را	در کتب دینیه و علمی اهل توسن میرسد به این
درین صفت بکل نوع کفایت	در کتب دینیه و علمی اهل توسن میرسد به این

بسیار از این خبر خنده گرفته اند

و بعد از این در هر روز از این خبر خنده است

از کس که در این کلمات از این خبر خنده است

فهرست نویسنده تیرم آغوشی بنفشه رقم تو طیبای سبیل فام

در شب که در هر غار فصاحت پرور و صبحهای کل اندام مایان

نشین چو یار بافت گسری الفاظ ریحا و جمال نردست

فادک در این کلمات از این خبر خنده است

تذکره بزرگوار و نامور و بزرگوار و بزرگوار

بهمه بستاند و بستاند و بستاند	ز جوشن جوانی سار
حق سار و بستاند و بستاند	تصویرت چو زرد و سار
نخورد و بستاند و بستاند	ز غولی در خرد و گاه بستاند
نده چون رنگ و بستاند و بستاند	مقرر و بستاند و بستاند
قادر و بستاند و بستاند	بستاند و بستاند و بستاند
بستاند و بستاند و بستاند	بستاند و بستاند و بستاند

و آنکه در مرتبه امر خاندان و بستاند و بستاند
و بستاند و بستاند و بستاند
و بستاند و بستاند و بستاند
و بستاند و بستاند و بستاند
و بستاند و بستاند و بستاند
و بستاند و بستاند و بستاند

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

در این کتاب که در این کتاب است

3

لوت

مازی

چون مستی در این صفت هم بهر بانی که بخواهد بگوید
و غلام که در این صفت هم بهر بانی که بخواهد بگوید
قبا و جامه و پر جلاسی کناره و در این صفت هم بهر بانی که بخواهد بگوید
و کتی رنگ آبی و مشط را چه و طهر اکثری غیبی اگر چه روزی سینه
فرمانت و پشت کردی و شکاری شدت تیر خنجران که رانی و غنچه بان
سومانی و شکاری خنجران و شکاری اگر چه و وطنی کلاهی و هر سده و هر سده
تیر و غنای لاهور و تار کی بدن زیبا بی جا بهر لاهور و شکاری و شکاری و شکاری
فریه سیرینی و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری
سبزین و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری
عانی کل فام و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری و شکاری

سول کلام سکر و لیلی مدد و سیر و دهنی صبح لوتای سکر
بر کعبه بی تپان و خواشن نال و مردک و بغا علی سکر لیدن
راک سکرک موافقت نجات چیز ناز و مناسبت فقرات ترانه
مکونش رحسین مبدای فکر و بیک سجدن صوت هم وزیر مطبوع
سفر و پران نقش نای طعمه الوان آرایش کاسای مغفور
و غایتش با پای بود و ز جانی لکری طمع و ز بر کوی سکر و
نقشب زون جلال و ریش کردن قلعه و قابو یافتن بزرگ
نعت و سخن زدن برستان دعوت شکستی اسباب شستن
و دهنی که سکر و آب سکر و سکر و سکر و سکر و سکر و سکر
و دین را قدر نشت تینی باکی ز رشتار و جگرینی مطلق
الفان نشان از این خضدای و باستان شتاد و جگرینی
سکر و سکر و سکر و سکر و سکر و سکر و سکر و سکر

تزلزل سپاه گشت که درین میدان بخت آزمایی است
 باید زو شایه کوی دولتی بجم جوکان طالع و یاب کجایی گدایشان
 هیئت تلخ زباده بود مصنف کرده بدین امید که مضمون پنج نام
 و از پس نامت فلک زکی بر اندیشه عرصه میدکند آیند و زینار
 نماند خواست که از داخل کج اسب حمار بر سران پاوه بسلامت
 تاز و از آنجا که اند و بازنده حقیقت است در او خلش و بیخواب
 بسته شد و دیگر از حرفین خود خواند و ای خیانت است
 بخاریدن بس سر برده و قبا بوی پیش آورد و مضمون چاکری را
 بر هم زد چون از روی دغلی کار میرانی نامید که کشید و خدشت
 مباح دور و نزدیک آن با بر سید شمرل غیر انجا

نه بدیم از دوز کاد نام و	از دوز کاد نام و
از دوز کاد نام و	از دوز کاد نام و

بر سر دین و مذهب
چون منادی می خیزد زان
دست و پیر که در کج
فرستاده است بن کر که کلام
هر نفسی است که گشتان نابد
سپید زلفی رویه کرده و خند
طهر اندر گوید که دین

با شکر است عود و ایام بخار نامد
گیر و پاوه مرد و اسپ از سوار
بر باد غمی از مرد شقی بخار نامد
کی مرد می دهد بن در زیر بار نامد
مشکل که پانده مرد و ریکه از نامد
غم نیست که شود مرد و بار نامد
کی مرد میگردد دل بر و زار نامد

میهنات ایست سخن از کجای کشید و گفتگوی حقیقت چگونه بجا
بجایات تازه کهن قالب نطق را جان و خوشنیدن صاحب
مسند تراوان دود انگیز را بکاغذین دامن سپین فزون کری
نرسید بکربن اگر با هر چه باشد چه زبان و اگر فزون گردد چه نقصان
در این احوال است کجاست و کجاست و سرگردانی غم که فزون

مکملہ کتبہ کے لئے شہزادہ خجندیہ

وایم رعد امید پند بخت و
وایم بخت بخت بخت و

۱۲

پنجصد سال در کیم

سیناچ المدراج والعیسوا

منه کیم فی ثانی نهشایست که تا به اوان کوشش
چهره سب سرخا که نهیده و کیشی رقم به پیش حدیان
بنای گشت نهشایست بن کجود و معنی است که صرف رسانده
چوب نهشایست و طیر از هر اندازه پرورش و آینه و آینه
احسان حق این نهشایست و طیفه خوار و در قرطبه
میوشش و آینه سجاد اندازه فرو مویان و در اقلیم که ملک
که صورت نهشایست و مضایان نهشایست

فصلی در بار کاشی | هجوم بی نیاز بیا

زینده و زنده
نفسش از غمش
چرخه دار زینده
بنام تیشی ستایل
سودن نفس غیری و دود
دل و دوق نهایی ران
و دود کس از دود
نماد و کوچ باغ از دود
بیاستادن از غمش
و دود غمش

مست و مست
غمر غمر
چرخه دار زینده
بنام تیشی ستایل
سودن نفس غیری و دود
دل و دوق نهایی ران
و دود کس از دود
نماد و کوچ باغ از دود
بیاستادن از غمش
و دود غمش

بنام او و دود غمش

صفت بنده ای که فرستاد به پیش خیران دست بزم

هر که پیش خیران در قریب و قریب خوش است نسق و ارالک

علی بن ابی طالب است از بستاند از پیش دست وزیر سلطان زل

شخصی که در پیش خیران است

که خاتم پیش از قمر سرفراش

و صلوات بر محمد و آله

و این است که در کتب است

و این است که در کتب است

و این است که در کتب است

و این است که در کتب است

و این است که در کتب است

و این است که در کتب است

طیبات

سازد و بانی مرغی که در قفس کلام و خفا و تیر و تیغ

دری در من که در کفایت و کفایت و کفایت

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

در قفس و قفس و قفس و قفس و قفس و قفس

مکتبہ اسلامیہ

تبریز

سید محمد علی

مکتبہ عربیہ اسلامیہ

کونج کاغذ طرک کاغذ

حضرت بنیوق ویدین بخارنیرو

ما کسر علفه خاتمہ کنندش با مقام

درجہ یا محدث اگر پائی آب

در حکم خبر خیرات معج و مستند در حقه ساری فطنت

اگر بر حسب سبب خود نبینم اور یہ جاہ کرواب کند از حق

پیشانی در آستان کائنات آفتاب ملک را بر زین سجده اندازد و باز

دکتر محمد بنیادگر درین حال بدو از لباس فرم براین سارو

تجربہ و نقشِ ایل و ہمارا جبار و اسی است شبِ ایل و روز

در چنگش صبح و شام باز و با شجاعت و استقامت آموز

نیز به نفس لب خاک را میانش ز روی آب جویان

تجربہ و دانش زمان و دست را تو او نشنیدی و غیب

و در سر در پیش قباب در خان سر کرم سید خوان
 عطایش سحاب نزل باران تو دماغ ایستادانی
 رستم را عزیزان نایب که کافران در این
 کجوش همواره رسیده از رازش می این

شماره پنج مسدود بود	در هر خط و در هر خط
لایق کاسه بی وینس فتح	در هر کمان نایب بود

در عرض طرح کتور است
 پیاده احسن بر جانب شافه سوار غنیمت حق تافت نامی

سوره غابره اور و بلدی بازی بخری حسن در نور و نورین
 بطریق مدد کانیست که مکر بر فیل کرد و انجمن اندر و بازند

رامیت سنا ز دانش غنمش اگر باطله غنیمت می ساخت
 نقره صبح در وقت غنمش می کند غنیمت غنیمت

در این صفت به چندی به پیش طبع غنی مستحق خوان
سویطرب به کوهش اگر است و نیست که نوی به سقا
بخوان به نوی نور صرب کردن در کو مر مر به دیر
نیست که به سر طبع تر سندوق کان لرزد و نورش حرام
در خود را به شایان زودل صید تمضون است

از دولت به شاه فرخنده	بدرکت غر و آبر و یافت که
در سران و در کجاست	خورشید نیست در افق تا که

در آینه به سیم به پیش آب کو به شیرین و از به نهاب
میتوان به شایان آتش باقوت در آستین به طالع نشانی
تحت امکان به شایان مرادش که عین به و عالم تحت افتاده
میراث به شایان آدم آبی در آید تا خام طبعان از
بدرکت به شایان آتش به شایان آتش به شایان آتش

و بکشش شش لایق تر نیست بی او کی بکشد بی او
 انگشتر و مقام آن سبک است و سواداری غیر شش کی
 یکدستی و اتفاق در دست است و این منافع بی شک و
 باز باد است و این شش شش کوهی است و بی شک و
 اگر دست خود شش را بر دهنه دراز آورد و این مانی که در دهن
 نهان از نام کشید این شش را از یافت غیب شد و

<p> به و خدایت بر قدرت خدا شمشیر ترا بر سیه و دهانت </p>	<p> و در این شش شش جویش و جوش و جوش </p>
---	---

اگر در این شش بندنی است آب را غلبه بر می کند
 و در این شش شش بهین که آب را شش در یک شش در دهن
 در شش شش شش را شش در دهن که آب را شش در دهن
 و شش شش شش را شش در دهن که آب را شش در دهن

بخت خوش شست دست بزدان میگزوز و زخمها شست
 چو کلاه نایت از کلاه ای که نواز تا خدین فاش
 از دهنش نماند و نذر کیست و بگری از غده دل
 از نذر ز کرب و بدیدارش اگر کس منت کشید
 بخت خوش غشید و درین دنیا به نوبت نجاتش
 دیر بماند و نماند ازین بختن و سبای شکم مکر سیر
 به نشتن و ماکل کل کنیز و غدر تبر که آنداد و نشتن باین
 خدو و نشتن گفتند این همی الکر ترا خیل کو اگر کس به آ

در شبی بی بی بر غصه گریه مایه پرت فریب	به پوی غاصب عالم سپید سببش که قصه سخن اعلا
---	---

بگردون و نشتن و نشتن سپید غاصبش که گرد و غصه
 در نشتن و نشتن و نشتن از کس نماند

وہابیہ ملتفتین مبارکراغیر کی دست نیچہ دکھانے پر غور و تحقیق کیا

از امنیت و این اقامت یقین از زیر و خنجر و فلاحت است

آدم بن محمد بن علی بن ابی طالب

از بیم تحلیف و تبیعه دوی این و آن که نیستند در پیش ازین

فصل دوم در بیان احوال و حال

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

کتابخانه خانقاہ کبیرہ بنی بریلوی دہلی

انجمن هم و همکاران کد دستیار دانشکده پزشکی

این را به گوشه‌های دل و لبتان بنویسید و در جیب خود بگذارید

نہ زخم گرفت بازی کا تمکین غفر و رحمت آ

ختمہ خیریت و کمال

16

که به دست بدارش زن نمیدانم از سحر که گشت بدیدم
 حق ندانم که سحر است یا سحر که گشت بدیدم
 که به دست بدارش زن نمیدانم از سحر که گشت بدیدم
 حق ندانم که سحر است یا سحر که گشت بدیدم
 که به دست بدارش زن نمیدانم از سحر که گشت بدیدم
 حق ندانم که سحر است یا سحر که گشت بدیدم
 که به دست بدارش زن نمیدانم از سحر که گشت بدیدم
 حق ندانم که سحر است یا سحر که گشت بدیدم
 که به دست بدارش زن نمیدانم از سحر که گشت بدیدم
 حق ندانم که سحر است یا سحر که گشت بدیدم

میار کماؤستی گفت گفت

طهر و عید و بالست رشتی

مجلس

برای اطلاع

و بدانند که شایسته قدم را تا زکی در پس نمیکند که تمام مدتی که خود
در ملک العین و آثار است ابرویان قواعد نموده و در حفظان
و ترویج آن غفلت ننموده و پنداری و آیه بخش علم ابدال
میرد و بود ابرویان این بخش قرض عالم بالا و نظر از روشنی
محمود تو استنیر کی استنم کشیده و از قلمی ایان جبرده است
بسته نیز از زنده نهج تعلیمش استنم کشیده و از قلمی
نشد و بدل تعلیمش و خشکی رخ کمال بخش ی برگ
در چنین بخش خزان یاب مناب بیاورد و بود در بخش
نیکو ز قلم مقام خرمی بالا زار تواند نوشت و خیالش را در این
نشد و در بخش بقاتل او کند شدن بخش کیفیت
مصحف کنان غیر او کند و در بخش علی کنان کند و سال غیر او
این بخش در بخش استنم کشیده و از قلمی ایان جبرده است

که گشت و صبح زلف خوابان بی شایه بیدار نشین قلم حک

مهر کرد خال تین است	بهر حال آن طبعش در دست
که گشت کوه در جلم، بزد	لایان خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست
که گشت خست و خست و خست	خست و خست و خست و خست

شبی نشین مرغ بر سر رسید که انشا را اقله خوان را اندازان
که غایت شبک خست و خست و خست و خست و خست و خست و خست و خست
نور بخت و زان بر سر رسید که انشا را اقله خوان را اندازان

[illegible]

والله اعلم

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

16

میسوز

[illegible]

Handwritten signature: *John H. ...*

سید محمد علی

کلیه این خوشی

چون که سر و تن

در این دقت

و در دل میراید و بر یک

در این دقت

از عید ای چرخ صبر نشین

در این دقت

که گاه فتح را مردم از دست

در این دقت

کسته آشیان از غنای آن

در این دقت

خونی را جام حبه نکست

در این دقت

شده عمر کف همچون برگ

در این دقت

در این دقت

در این دقت

در این دقت

در این دقت

اگر شکر خصوصیت بر منبت خزان ملک است
پروانه نامی از دست جسته شکر است بود چشم مار و باغ
که در دایه غایت مذکب چشم خود از دایه خود
نیز شکر من از او کان خدای از همه جز در گذشتن و شکر من
و در دایه جز در بدن نه بان شکر من و از دایه خود
شکر من شکر من شکر من شکر من شکر من
دست بسوزان شکر خوران شکر شکر شکر شکر
و در دایه شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
و در دایه شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر

در میان دوست برآمد تاخه سلاح چو تاراج درین ساجده
 بی نیل به سیم مهابش کجود مهر وین تفکند و نیمه نشان
 صد اخوی لب هر زبک گوشت ادا بی رخ بروریدید هر کجاست
 بخت کس از خدای طغیان نیست بخت خورشید است لب خنک
 ز کمر انداختن و شمشیر و بخت و تاراج و کس زمانه زبانه
 چنان بودست و دور کار بسیار پلای نه دست و پا
 شکوهات فلک بزرگ و آرزوین سپاه علم عطار در سر ز

چو آید صاحب عالم عبیدان نفی و کرنا و مسلا کرد و و خوش نشان بر سر خرو مقام ناخن داند بکشدش که دارد مهره آتش و لیران	علم کس برین کیوان کس نیست عقل ساز کرد شود کس علم و شکست هر عاود و کجود افتد کس کس در میان ساجده
--	---

<p>در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>
<p>که در این کتاب است</p>	<p>که در این کتاب است</p>

بسم الله الرحمن الرحيم

موسم خج که دنیا را کسند	شعبه و رخت که بزم کند
مهرشینه و نور و دین	مهر و طغیانی من کند
نشران استخوانان بکشد	کرده و خج کل یکش کند
سید و حسن و حسن و حسن	چون هم با کس بر کند
لا اله الا الله و محمد	نرم آخر که شش کون کند
که در دین این آقا شکوه	سوفانی طری تشنه دیگر کند
چون حسن و حسن و حسن	سجده از دیدن و بار کند
نهی و حسن و حسن و حسن	دست و حسن و حسن و حسن

طولی طریقی که در طریقی

طولی طریقی که در طریقی

مکانی که در ایستادن روی می بیند که به بار بار در یک بار
بر او به میرانی شکست خزان هم و خندان و خندان
خردی به خردی نوز می نوز و در یک بار و تان تان
تخت می کند را نید و در یک بار و در یک بار
تخت می کند را نید و در یک بار و در یک بار
باغبان جاسور و در یک بار و در یک بار
بجو و در یک بار و در یک بار و در یک بار
نور محل و در یک بار و در یک بار و در یک بار
شدن بارگاه آب می در جوی طریقی و در یک بار
سختی با در یک بار و در یک بار و در یک بار
مندان و در یک بار و در یک بار و در یک بار

پای سرسبزی بر باق عیش می بنده و پردخان صنوبر از تاب
خورشید خرمی تنیخ مرغ نمک است و از غایت از دام همالیان
نمنا و میر خنده نجات بر می آورد کس ندید و از غایت
بجسم تورخان عمر مر خنده دعوی شجاعت میکرد احدی نمی
سبح الزمان صبا کوش ابر جان تازه بقا شکست و زومین
و حکیم حاذق نسیم شمیم حکم عمر و یاره بر رخ محو و کشیدن جان
ابرو غمت لبای بسکه سرو تازه که یاد بود او این شبنام
که در کان حضرت رخ میرسد سیف الملوک رخ و پیر زرد
ازین نمند و نیز و بچشم سپاس بر این می نمود و
هر کس چشم بر چار حد در یار داشت و از دوات زین بر او
سبب و احمی کاشت بر انداختن بدین خردین غلظ
غایت نمودند و بقدر او خان بنیدار خرگاه فیروزه یافت اگر نمودند

کمانداران شجاع کل خون از تیر شکر جوانان بخت از دست
پیکانی غنچه انعام یافتند سواران صید برگ بر یک سبب بنیاد
خاسته نبال شدند باد کافیه نشسته با صاف و پاهای گسترده
یکه تاز با چایران سبز و پستی خوری گردید و بهادر و صبا تیان
سرمه چهار پستی گنگلی سید شاه داعی الله بنده و شایسته
کهن سحر خورشید بود و خواجہ پیکر بیکان از کونان مستقیم
عنبر می رنجد ملک شهنشاه قوامی صنی عاز نماند و در
خضدی مجید و خواجہ طبع زین در صند و ملک بنده و ملک
میدید عالان قوای بانی بخت نصر و صند و طبع زین در صند
و نغداران نشو و نما بین بندگی اماکن و نغداران نشو و نما
دارالملک چشم فریاد نشد که زبان نافرمان از خاکی و خاک
پای تخت و تخت نشین حکم رفت که رفتن جایزه و از دست

در این شهر که در وقت صبح و از غلج می آید
استند و تیرن و تیرن و تیرن و تیرن و تیرن

بیش باغبان شیره خود می خورد
و بقیه که نزدیک کل رشتا
شود که مفعله ای ملین دینا شود
در یک نشکر چون بایان آن شود
که میریزد شکر در دهن او و جانشود
که در صبح گستان لب تاب شود
از نایب خزان در باغ چون تنه شود
که اگر آن لبریز معینا شود
که در کوه و زمین چمن آرا شود
چو که نترغالی و بخش طهر شود

و در این شهر که در وقت صبح و از غلج می آید
استند و تیرن و تیرن و تیرن و تیرن و تیرن
بیش باغبان شیره خود می خورد
و بقیه که نزدیک کل رشتا
شود که مفعله ای ملین دینا شود
در یک نشکر چون بایان آن شود
که میریزد شکر در دهن او و جانشود
که در صبح گستان لب تاب شود
از نایب خزان در باغ چون تنه شود
که اگر آن لبریز معینا شود
که در کوه و زمین چمن آرا شود
چو که نترغالی و بخش طهر شود

در کمال غایت خردمندان
 ملک نرفتن غدا را بهم که یکی بگوید که
 جعفری اگر نیست بگویند و نه دوست و نه دشمن
 خدایا اول اندوه من بکنش میگذری پس هرگز
 هیچ پناه نرفتم کل کاغذی کرده و سواد و سواد
 اتم نرطام شجر نفع تا آب و قوی که در غایت
 و ما بپند و کبر و قادیان خشن و انچه
 خرمی عرض که که سیدین تا من
 کیوه باغ دریا که بکند بپسکه و فرنگ
 کلچن سوزنا زلفش خندان نخرای صبا کند
 مهتر گیرنده ی جوانان
 و نه خون و کشتن و کشتن

در این کتاب که در این است فرایند که یک نازکی میسر کرد و فواید
 آنست که این سرخس و دودند که در ملک بدره بین دشت کربلا
 که را انداخته و یکست نذر دویان شکر خزان چسبند و نوازند
 و بیل فرود می افتد که خواجسته بنی است نه وقت نواحی خجانه
 که در این دودند و در دشت سمری و طیب نذر و تسلط اند که در
 میسر بین این غل نیست فرمودند که بشماست حیره نشینان
 شما را این غل است اعنارند اگر ملا بیمل ایجان خود که نشسته کل
 من و فرود خواجسته بنی غل باشد و در غلانه باران و اوجین
 که در این کوه است که راه خشک دل برکت خور می رفته
 شده که در این قوای بنایی را عمل میسر در لب شخان تان خرو
 این سرخس و این کوه را با سبزه رطوبت یک است و در
 است که در این کوه را با سبزه رطوبت یک است و در

میداد و ان حباب میزده پوشان موج و نواز ایام و صفت
قره و نور کشید ان آتش را از هر طرف بر سر و بر تخت آن دیو برادر
نخلک میدان شش کعبان کرد و بحر ای این فتنه هر یک
مغصبت میخواندند و ساز و کرکشان را در میان بازی که
خبر رفت که از تان طوبی در سینه تمام شد و شش و پنج
بود و نهاده ایان را چون در قهرت دهانی را حاصل که در کشت
کنو و نهاده مثل و در صرصر لواز و در انزای که در کشت
شماره و در ای ربه هم شش که شش و پنج که در کشت
در آمد و خاکسار سنبل و شش و پنج و ساز و کرکشان
صداد و دست آسمان چو کعبی که در کشت و در کشت
الحاصل و در کشت و در کشت و در کشت و در کشت
تا نه و در کشت و در کشت و در کشت و در کشت

خطت علی بن ابی طالب و چون خطت بر ما شد
و خطت بر ما شد و خطت بر ما شد
و خطت بر ما شد و خطت بر ما شد

خطت بر ما شد و خطت بر ما شد	خطت بر ما شد و خطت بر ما شد
خطت بر ما شد و خطت بر ما شد	خطت بر ما شد و خطت بر ما شد

خطت بر ما شد و خطت بر ما شد

خطت بر ما شد و خطت بر ما شد

خطت بر ما شد و خطت بر ما شد
خطت بر ما شد و خطت بر ما شد
خطت بر ما شد و خطت بر ما شد

سحر و جادو و کیمیا و ...
 که در این کتاب ...
 جادو و سحر و ...
 قیامی و غیره ...
 هفت کشور ...
 این در ...
 که نواب ...
 بقانونی ...
 بزرگ ...
 عرش ...
 قلاب ...
 نسیم ...

[illegible]

و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد

<p> و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد </p>	<p> و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد و من بعد از این که در این دنیا بگذرد </p>
---	---

و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد
 و من بعد از این که در این دنیا بگذرد

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تیر که کشت با کشت با کشت

تیر که کشت تیر که کشت تیر که کشت

کند از دست و پیر میزدند

از پیر میزدند و پیر میزدند

طرد شد و پیر میزدند

مگر از جو پیر میزدند

چون که سر او نه بود و پیر میزدند

منی در او کمان یافت و پیر میزدند

شش پیر میزدند و پیر میزدند

یافتند چار پیر میزدند

بسکه شد تا روز و پیر میزدند

شاه میزدند و پیر میزدند

بر پیر میزدند و پیر میزدند

واقع شد از کشت و پیر میزدند

و پیر میزدند و پیر میزدند

پیر میزدند و پیر میزدند

بر پیر میزدند و پیر میزدند

عن که مر پیر میزدند

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

در این عالم غیبی هر که را بخواهد

بهر دست ناله و بزم از بزمی بزمی در غم و غم

و بزمی بزمی بزمی بزمی بزمی بزمی بزمی بزمی

خود ز سید کنت هم کنت

بنا خوشی و غم آن کز پیش

از آنجا که با غمیت زدم سر زدم بزمی بزمی بزمی

ایمان پاک و پاک و طبعی و طبعی و طبعی و طبعی

تو از دست داشت غمیت با و غمیت و غمیت و غمیت

بیم و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت

فرمان و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت

و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت

از غمیت و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت

سفر و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت و غمیت

اینست که از سید محمد زعفرانی / ترجمه و تفسیر در این فصل

کلیں ہر مولوی اور مولوی ہر کلیں

توکل علی اللہ العزیز

بسم الله الرحمن الرحيم

بسمی ز کلام و غایت مستقیم

وہاں حسن و مال کے لئے جس قدر دیر کا واسطہ دیا وہاں سے

دوست عزیز! یہ خیال غلط ہے۔ اگر وہ یہ فتنہ نہ پھیلے تو اس کی جگہ پر

السلامة من كل خطر

میرزا حسن

... 1978 ...

1990

1950

که بر پیش میبرد و نام
نظرفاش بر اسان میخواند
در پیش میبرد و نام

مردم با پیش خیزد

نبرد عظیمی رخ داد

نزدیک جنگی رخ داد

شماره جنگی رخ داد

چنانکه طاعان قتل و انرا بکشتن ای آسمان طاعت بکنای
گشت ای صورت بران کشتنای حج می رسد و حج
طل این کنای ندانت در جنگ و کشتن ای کشتن
حکمی نوده بنده حج و روافع شده عشت و آیه کشتن
و حال فرین کرد نیز عشت و آیه کشتن کشتن
خامش و آیه کشتن هر یک از کوه و کوه کشتن
کردن کشتن و کشتن کشتن کشتن کشتن
شماره کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
یکم کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن
زمره کشتن کشتن کشتن کشتن کشتن

مردار

دین ز نور و شمع مسجود گشته خفته که پادشاهان کاسه روان

و یکسره بر راجعتان دان و دوکان است بدخون بر عهد

که در حسیرتی زو گنگ خبر شنیده قلوب شیرین

که در حسیرتی زو گنگ خبر شنیده قلوب شیرین

دل غمزه ز بیم آید خوش

حبابه لوده شده دست خردار

نزد بدستی در هر خانه و کرد

بقفل عشق را آواز کردند

صفت آریا طرب شد رها

شربت

کاشن بگریه زلاله کون شد

منه حسیرتی زو گنگ خبر شنیده

طرب شدی خور و نمده در دجها

و آواز شدی حسیرتی زو گنگ خبر شنیده

صفت آریا طرب شد رها

شربت

چون بسیار سیه و کی گذرگاه بهر جیب و جنبش افغان

و در و بازو آگشته شد از خنده خدام بر آفتابین نظام

بسم الله الرحمن الرحيم

جلاوتی نهان بخش از غرور خج نمودار کردید و بیکدیگر
 مروت و دین گفتند و از آب انوار باران و باران
 و طایفه هر سنگ را یک سنگی و یک سنگی و یک سنگی
 و خدای آهوی نمود و رخا کینیت و کینیت و کینیت
 بهر آنکه بخت بدیده و چشم کس کند و بیدان و بیدان
 و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان
 و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان

کینیت از بیدان و بیدان و بیدان و بیدان خضر و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان کینیت از بیدان و بیدان و بیدان و بیدان	کینیت از بیدان و بیدان و بیدان و بیدان خضر و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ و نوچ بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان و بیدان کینیت از بیدان و بیدان و بیدان و بیدان
--	--

مکتوبه حضرت امیر کبیر علیه السلام

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

مهر کز آن جوان چمن زرم کن

پذیرفتند که بنده شقایق در این بیست و یک سال
 و سبب آنست که در این بیست و یک سال
 غریب خوشی و خوشی آن روزها هم که در این بیست و یک سال
 جاده و جلال شده و غریبی که در این بیست و یک سال
 بر دست و پا آید و خجسته و غریبی که در این بیست و یک سال
 و لشکر بنابر از این بیست و یک سال
 آفتاب ضیاء از این بیست و یک سال

و چشم بر دست آن که در خطر ناک جان کار و بدست آن که در خطر ناک بر دست آن که در خطر ناک و در دست آن که در خطر ناک	و چشم بر دست آن که در خطر ناک جان کار و بدست آن که در خطر ناک بر دست آن که در خطر ناک و در دست آن که در خطر ناک
--	--

مردمان که در هیچ بندش ملک

چو همگان پروا از اربابین بیک

ز مهر ما سوخته و منی ملک

میر شد ملک از شیرین

و ایران که از ارباب خطه چون ابرشته سوز بغار گویه برانداز

در کینه فدا حقین چون سیل سبک از مرطوب بر موج خشت خندان

در شعله پرتو نور محمد خان سلطان خشم که خود را هیچ سزای

مردمان الهی و اطمینان بخواند و انت که اگر این باد با سوزن عیار

شکاف دست پیغمبر اید و گشت آتش لعل در جهان بجا که

خداوند شد باخبر مای دیگر چه بد که سر مثال سر قدم ساخته است

منور و پیوسته بدن در محراب دریا نصیب حاتم مضارب لب خود را

کرده چون آفت و زمره دگر خرو و شیرین شد و از این علت

مردمان با من شرب به بدیه برست و شفاف که با من

خوبه از نیفاخور زهره معقین و اربابین

<p> شمن و از هر و شش و شش می آید و در لایب با کرده ر به واسطه کی با شش روان گردید و در همان کسار نموده طاق گردان چون تو ندان بل بود و نبل </p>	<p> علم شد و نه بدندم کشته غیر از شش و شش با کرده نقاره از صدای فن آید نمر و پیل استی ابر هجر و غمیم شکوشت و شش زین گذشته لایب </p>
---	--

و نه قدم قطعه و در سر کام قرینیت پذیرفته نصرت گردید
و پست و یکم نیر ماه آبی سبب چرخشمان با و لغایت
به و شش پنج بر و شش گیری اکنه و لوله کاری خارجی و شش
علمه و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
سپاه سپاه و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
تیز و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش

مجلس شورای ملی

و تیر خرد گشت غنچه کلاه مقدس بر بزم جلوه دوزخس چایه کوزه
 کردید تنخ کمان سبیل گشت وکل بر صدر گشت شکل جیان
 رزم هست بباری برآورده از سر طرف نشین و بنشان افروز
 تبرزین و عشق بجان کند و یل و زوین و غنچه اغزل و کس
 و ز بطن لغای بخت و بجان خنجر یکد که انداختند و با تو بار نش
 آفتد آب بیده بریم باشند که سرخابای و در شیان از روزمان
 خوابسته بهر از آمدند و نشین و شمشیر سپاه خسرو ابر کسیر

دو کشتن رزم گشت سیم گشت	خون در بدش نازد اسیر
نیخ از بی تیغ خورد و تیر از بی تبر	بغیل از دهن همان و آب

انداختن بر اران و میر و مدین و پادشاهان و مقبره و چاکس
 رسید که خاند که شهادت شود از فرزین و پادشاه و کشته
 و خدا باز اندیخ یافت طرز صفا گیر و از محکم شد و بسجده نشین

چون محرمه مضروب همسکینه شد ند و جمعی مانند البست طر ماره و بجز
 یافتند تهرنج که بکینه لور و سیاحت ان بود بضرر بس و
 مکر کرد و بد و از نوارش کوس نسج با و از بلند وین ز کوش
 علمیان رسید و دو نیکه نوجوان آمدند از راه

شکست تهنیت است آمار از راه	اسکند بفرنی در و این
و ثمن آن کشته بکینه و نوار از راه	تیر و این کشته بکینه و نوار از راه
نمیشود از زوج کد گاه از جاز از راه	میرود در و بفرنی از راه
سود و تهنیت بفرنی از راه	میرسد از کینه و نوار از راه
بکینه و نوار از راه	سرخ روی و از طغر است از راه

از طفیل نسبت نامش نشاز از راه

بسم الله الرحمن الرحيم

تحت مشیت مولانا

کشتیم خط پر بنی خلق قابل

از پیش خداوندی و ملک

سطری نشود یا قصبی خطه

در سرور خوشی اگر بینی صد فصل

او بسمل طایف با خاندن سلخ نصاحت شاه را و او که رسیدیم او را حق بیایند

را که در میان سپاه و بیگانه در میان حوران با تسبیح الفصاحت می بود

طیلمای سوا العظمی صغیر اسباده علی نمودیم سبیل که بی تصور و

اضدین بنظر نظر در می آید ضمیمه نشود روی بیت و صفت عاقلان

غیض نگید که مسیحاته حوران کاوی را و غنای غنیه و غنای

فصول بسط باب نه که بیفتا اگر چه از عاقلان قدیم با دانش خرد

بد بر تو و صنوع انداخته لیکن ملاجهال که نیست با آن سقیم کلفش کجا

و اگر بخواهم که تغییر پیدا می صبح و اندوخته آب است صاف می شود
 و اگر بخواهم که در یک چشم شب که عکس العین می باشد گمان
 بدین چیزی چشم خواهد شد سجده افکند بر زکار و در خرد و در
 افلاک نجومی تا خیال بر هم نباشد که ملاطبت که نشین کرد
 بطلان در جور بار یک شود سر رشته و از بافت ملازم که کند با
 آب است صاف می شود صبح موافق ارض در مانده ملاطبت و در
 از غایت سوختن صراط افق را آینه خوانده ملاسمای خرد و
 در میان اشارات نمیدانم بیچاره و باغ سوزی نشد که نشاید
 ملاطبت و از ادب در حقیقت مطلق الی گشتان بخوی صفت عمر کرد که
 الی اصل نبرد ملاسم که راه درسی فضل مثلان فتح الباب می باشد
 و ملاطبت که را باطن در انداخته در روح فایده شمس تحقیق کرد
 و ملاسم که در آن اگر نقش می رسد بهشت سراج زر اندودن

2

65

بی طرح نمی گذاشتند و بعد از چندی که در آنجا بود
در حدود کشتی و از آنجایی که می رسیدند به آنجا
نیافتند که از آنجا فرود می آمدند و از آنجا که می رسیدند
چندان می خواندند و یکدیگر می گفتند که اینها که از آنجا
می آید از آنجا می آید و از آنجا که می رسیدند
و لم را با آنکه می آید از آنجا که می رسیدند
بشورایی و یکدیگر می آید از آنجا که می رسیدند
قابلیت در عالم بالا چه عجب دارد که در عالم پایین
خوشنویسی قطعه وجود و خط از آنجا که می رسیدند
زخم شبیه می آید از آنجا که می رسیدند
از آنجا که می آید از آنجا که می رسیدند
و مشرق بر آنجا که می آید از آنجا که می رسیدند

اهل قلم صورت می بست عطار در پیش پذیرد دست زهره چاکش
تن روشن قلم هر جهان با نش غم در گیرد که دست خطش زین
شده و جیراع دل افروزی شهر چرا بیاو که دست نیز که زاده طمعش
بخاک برارشته بیا که سعدی ستی کلستان نظراتش باور
تربت ترتیب داده در پیش طفلان مکتبانه فلک زکات
شب بیقرار افتاده عمرش زحل چگونه حوت خوش بانی زود بر سر
نشاند که مضامین طبع شهرستان کردون سباحت کفر کوش
میخوانند زین میدان بی نمیزی بگر از تنه سی خال کاری می کنند
رز می برام در ملک سباحت تحت نشین خاور می بود چون سحاب
نیسان باز کو سرخ را گرم ندید دل سرده زاده از یک فصل
و کان بر واد طبع خود بخیه قضی ابر اگر با سمان خفته است
بندر مدش از یاد است و نه مصرع حر

بشوید که اگر صد طبع و فکر باین گشاید از این افسان
 این کتب بنشیند و غزل و شعر و نثر و کلام
 گذرانید غیر از بکار ری خط و شاعری صد باور سپید خون
 نظم خود را بر کاغذ کعبه حج ساخت لیک که کور و دوی عام
 بدادن سوده هر دهنست اگر اوجی اهل اندر دشر این می بود
 لا بوردی زیاده از یک مصرع و نسبی نموده و حق پس تا اتم
 خبر یافته بین عین بودی سخن شتافته هر چند نظری جوشید
 انت زبان و نوری و در سیاه چلی کسوف دست اندازی دارد
 موزنان انجم از قلم سحاب کشیده اند بکینه مرده باشت
 انفس مژنه گفته اند که اکثری از ما سبت شعر بانی است
 و نثر کاغذ است نثره و قافی همه وقت چهار طبع که در
 و جان و نعل موقوف در دل بخند و در گنجای عالم منهدم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي

چون بسم الله است در باجه کیم کل محیطش اگر بسم گوید کیم کل
دو شیت بتدوینده ای بی حس و حرکتش کرده و گاه مطر باران
خود بجز از بسم نیست و در او دره کرب و آلام بسم در آید
خفته از حق نیست و بسم در ذی کبریا و جلال
عبد سر تاب هوای او بشارت چشم ایمان در میان چشم جانان
و از همه فضل کند شمس و سراج و ماه و ستاره و آسمان
زده اند تا سرانجامش بسم الله و الحمد لله و الله اعلم

کشتن ز مایه نشین و سوزید و کز نور سنجی بایش دوامد و ظهور

شیرین شاد و کرم را نیت نمود و می از آن خوابده

هم آشی را به سوزان

کند کس نمانی بایش

بسیار که بایش بویست

ز آتشین رخ جوین کند ز

نمود روشن چرخ از نور بایش

کم را آتش و ترک بزم کرد

هو از کس کس کس کس و زرد

یخوش کل کیم پیش از جان

ز منیش سبزه زرد آسمان

از موج خیز گهای المان طفل غنچه کمر شاد و بیسته دار بلند صدا

میان فصل سبزه از خواب است خفته همد و نرزان بوسن

فتنه زنگنه است که صفای سید و زبواضع کبریا
 با عمار کاوی هوا چرخ لاله ای در شش فتنه بستنی بوستند و بحر
 کاوی صبا فتنه حبیب حسن کل و فتنه بنیاد فتنه
 بنا بر زبانه کاشن و فتنه کج و بجا که در میان و فتنه
 صفای حسن چشم کس نظر به سنبل و فتنه دریا که فتنه
 سابق کوه تبارش و فتنه خودی و فتنه و فتنه که فتنه
 و فتنه شکرش است فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه
 بار کسالت ابریم محرومی این جانشین کن در روز باخته و فتنه
 حجت این مکان شیرین اساس به روش روی باز کلاه ساخته
 کله لاله و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه
 الم و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه
 ز فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه و فتنه

سحرش کنی خند و مایه کس
که رخسار آواز عین
ز میج وادای روی بر بزم
خوش تر نشین یک لاله
کجی بیاید لبر ز فو از نش
که کجی در غمت شکست
ز آب نهد چشمانش سبز
نزدیکش زوت شان چو نیک
کجی همان سرود از شمع آواز
چو روز پیش و در یک
ز نهان ما و آن هم است
ز کجی کا که میزند م

که پروانه از دشتی نو کن
بساییش هر جانبین
سوی گشت درین می
تذرو نشسته سیر یک ناز
ز دست سافان لاله سار
ز جوی بیست که دایا بازند
فغان مطرب و بل هم کس
بنان با نوبهار نمه ساز
شود چون دگش آواز شایک
میچند نمه در سر کوشه دست
شود چون طره بید از خیم
نسیم از مطربان روی آفتاب

سعدی که خورشید را در آغوش گرفت
در دودها سرشار از باده و خون

زین آتش بخت و دین
چو کمانی گشته بخت و دین

تا به این دیار شش است باده و خون
چو کمانی گشته بخت و دین

در شش با یکدیگر بوق
در شش با یکدیگر بوق

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

چو کمانی در آغوش
چو کمانی در آغوش

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

نغمه عشق که در دین و دین
نغمه عشق که در دین و دین

ابل تر روی کار کرده ناز را سر اسد بنگان حسن آن ده نایب
 در آب شیشه و پیا لشکر گذر را بری شده با حق کوبی زدن
 با حق غمنا بر ام افاده سه زلف محبوبان کو چاکه باب شاد
 غنچه حق پشته روی شکسته زلف را که تبار ناز و نایب کرد
 خوشی بغیر از کجاست ندیده بهر سو ماریشان کجاست

ز کیم افروخته رخسار آفتاب به سببای دل بلبسیت ز موی کیم خود می کند جام ز سر و پیشانی رخسار چمن ز کیم سایه شمس هم نور خاک ز رخسار کی و پای عشق ده ز کیم دود رخ بپوشد کجاست	همه پوسته از گل جامه دارد به شیشه بهر تازان بعل کجاست ز کیم زلف در انداز صفت ز کیم غمزه از عیب خط پاک ز لطف آینه می سبزان طرفه به سبب کرم انداز بکند مسافر را سفر بچاقم است
--	---

کوهی با اعداد و زیادت

و اعداد و زیادت

کوهی با اعداد و زیادت

و اعداد و زیادت

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

در روزی که...

اول جو کس بجای ازانی جوشن شمع دل از بزم دل و کس
دست از پاشی عشایش غم بی برکی از میان بکن است نسیم
کوهش یک تلخا زانکار زرم غمی انداخته و نسیم شاد
منقلب فراز او از کوشش اعدال ساخته تا هر فردا دل به
یاد مردم انیمکان سجده معنی لایستوی اصحاب روح و صاحب
درخت نشسته چشمه بدان حباب اندر نسیم باج میخوابد و جو
بزبان روح اندر خوض کوی رخسار طلبه سنگ از غما و سبز سیراب
کلهای رنگین من بگردانده یکتوده خسته کوه خسته هم
تا چشمه زما زبیره لو آب در کوه در
قدحش در رنگ سبز کوکابی آرایش او فاده پیرانش
زینت چون صفا را لولو نمایش داده و طیف خود را بهر از
درم ذات الهام میخاند و لم یحین مثلما فی البلاد او نشان خود

سپاه تو را نیست که از درون زه بر یکد بر چنگ میزند و تو
 هوایت که در کمره بر عهد سپاه بخند و از نداشت زبانش
 هیچ بدست خجسته و از غایت رغبتی خنق بر گوش که در
 مانده از زبان و در شپش او را از اقله و بویار و درش زین با و داده

واله شده بر فصل خورشید	بهر زبانت تمامم خزان
از زبانت طوطی کوشش	سود خنقش نهاده ضد آفت آن

سیم حکیم برشته اینجا مردی بازی بک بر تبه روح ندارد
 که یافت کاری شایسته نام تواند برارد قبل انقلام بی کلام
 لال شباهتم نمیزند و آهوی این دستبندی خوش مالکیر و
 نمیکند که نیست بود ابرار الهج سبای نه مای کر و اسیده و نشاند
 که بهد نصیف مرغوشی بکشد و لک بکسار و زار بکشن
 خنک زبانت سبای شایسته و لک بکسار و زار بکشن

نور علی

دشمن ببارش چشم تر بود	وز غمش گشوده چو بخت بود
خود را بدیدم غم زینست	استاده نمیدیدم چون الفت

۴۲

جهانم را در هر کسپه زمیندارش گندم کون نمی فاداد
 صغی کیسه جوال یکدم نمی داد و اگر خضر مرز بانس نیز نکشت
 خضر نی بسیر بوی گشت نمی گشود از عکس کهر خان خاک سبزه
 نگر کی عفت و از سایه وفدان آب بجوی خوشتر اجمی شستند
 اگر نقاش صنع صورت نگران را باین حسن نمی گاشت صدق
 الله خلقه لان تنک احسن نفویم نمی داشت

گوشتش به سیرت پراغزده داند	وارزد و ایش از لعلین دراز
مادر خوش گری ستاده در مرز	عالم صنوبر از در نیاز

تیر تیر به سطح هوا ایش از کلهای ابروی صفای او
 روی زلفش از رگینی عمارت کلهستان را بنظر در نمی آید بلند رو اس

درست می بیند را بگوید نشانه های شک و گمان روی نورانی
فصل بیست و یکم که در این فصل در بیان است که چگونه
و بهشت نیکو کردن از هیچ کمبودی خود کفایت می نماید
بر خاک آه درش که رویه زمین ظهور کاشی است بدان اینست
از آب کشیده در سطح بر قطره بگوشند به از لولوی تر

او خشک شده آب کمر	قوایه و بویست بی بالای است
-------------------	----------------------------

که آب کشیده بر سر خود چادر است
بیراب هر کوی صمد معدن زمره در خاک کالی صمد به بویست
در نشسته نمرار کان با بویست را بر زمین نمرند و نمرند
رنگ است زرد و نازکی افاده و چون بپاشند
مبوطه کاری کفشان و اوده اگر بپاشند لاله کان نمره در جوش
آب در قطره کوی منش سیم گذاخت نمی نمود و نمره این است آسمان چادر

مهره بختی و از زن من السامه مادر انصاف

نقطه بختی و از زن من السامه مادر انصاف

پادشاه که بر ندارد تیر کز

چون کشتن کاف کرد با تیر

مختار بختی و از زن من السامه مادر انصاف

بر می آرد و بند بست جویبارش خنجر کوز لب

سپارد و تیر گوی زنده پیل انداخت خرد و تیر کوز لب

او نمی است جبه دار بر کینه و لبش کلهای شاد و لب بر بسته

می نه و تو فضا لبش لایهای سیراب نفق را بدامن میکند از گشتار

مضمون بی کل سبده مایه جبه پدا و خنجره سار معنی انحراف

حبا و بنا ما هویدار است

در جوی تضیب کرد و فحش آب

بی آب نو و چو کشتن بیابان برشته میر

اگر کشتن

و در کوشش شیشه سید است پسته نیر فلک را معده و موی انگشت
 و اگر نسرین ماه از جوشش برین مهیبه نیست آید به شکر آفتاب
 نمی کشید تندر و انجبار بزهره تجری من نهند الا نهار رصدا و لک کوهها
 تبرغم فیها عین جابیه رنگین نواستفای مرغاز از جوشش سینه گاه
 مسیح و دوم آبی را از خاکش بر یک زندگی بیشتر غبار یک ندارد اگر
 از زمین بر خیزد بغیر مال شکسته خاک فیروزه میریزد و آب است

از ابر کشته این کوه است و چشم کوه چرخ کل می افند	بر خنده سردی شده جانشین روزی که سفیدیت کجای است
---	--

اگر چه از پای این کوه پر شکوه نا اصل کشته نیست نظیر نندک مسافت
 هست چون بسبب تماشای کهای کونا کون طی مسافت بخاطر
 غیر بد کوه با که نیست از نهایت خوش طالع جهان خونی شهرد
 رنجیده و از غایت طعنان نقشه عالم عالم شکسته کوه صحرای از رنجیده

منصف کمال و منی النفس عن الهوى المعكوس نهمیده و عاقل
 سی پره سبیل فان الحبه می الماوی را مخصوص کسی ندیده و سر و دوز
 اند بطنی طبع سبحانی مختص دارد و صورت معاکو بعض اذ سامانی
 شود در اوجی می شمارد و از مرکز بین صد بان مذر و طبع نقاشی
 و از هر قطعه خاک هزار دم طالعوس بر منقش گلکاری می گیرد

کشفی و ثبت بی در و دیوار است که کشف نهال شو که در غریبش طبع شده نیانی تفریح سخن	ناهتم کند کار کن کلزار است جوی قلم از آب سخن نرسد سر سبزی از دانه تخریب سخن
---	---

ناهای خزان میای نطقش نرسد
 کرد بهت بهار را زمین کبر سخن

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله

بطلب فیض دین مرشد
آوردہ نہال شعلہ رکشنس طرح

کشمیر و فصل خزان عالم نور
کوسی کہ این مرغ حسن منقضا

جای موی خالیت کہ بر کاری تجلی درین گوہار شاہد نماید
از بسبار شعوم کہ تواند بجانب اشجار و درہ کشاید ہر طرف
پشت پشیم روشنی الوان بر سر ہم ریختہ و سر جانب کوه کوه
ز کینی در خان بیکہ گرد و خان مسج زبان تکرار و حق آفتاب
موندہ و حیات شرق دہان خواندن طوہار مسج لب کندہ

پیشانی منم کام بایز سفید افروان نور می نماید و بنده کار
و مگر کز ترسج بد آفتاب و نوبت بطریقی آید آنچه بسیار
و برون انداخته کیم ساز هر کان و متبافت و هر جافا
طبع بدست گیر و طالع خوان بزرگشان بازی دست بر او
جاده و متبافت کل نیلیم مرد مک دان که با و بنظر آید
مجموعه سبلان چون غنچه طلای زانعی که بر درخت نشسته
زین برخاسته و میباید که بر شاخ دویده بخدی گردیده چار
و شش تن که غنای طلا سیاه و شیری میباید که بطرف
موضع بروند و یکدیگر چنان روی آب را با نشتی کل افش بگرد
که جسم حباب بغیر و زود و ابروی منجمد شود کل درین هنگام
حسن خود را برشته میباید بلب و منجمد خوشتر از خوشی
و در این هنگام فصل فصل ششم نیکس نانی پوشیده و

نغمه ای خوشم آفرید و طلا در یک پوتی جوشید و در خانه چمن
 شب اغیز و زمی بافتد و در کارگاه گلشن سجای طالعش بخت
 می سازند زور نترن لبیک رسیده و قلمه کسب می رسد
 نغمه اغیزه افق آب کسب می رسد و در کارگاه گلشن
 زیاده بشمارد و در کارگاه گلشن بخت نکند و کسب
 بخت نکند و کسب می رسد و در کارگاه گلشن
 رنگارنگ کوناگون شود و در کارگاه گلشن
 و در کارگاه گلشن بخت نکند و کسب

در آب غشند رنگارنگ	نغمه سازی ناله فاخته
درین خشک و ترش انداخته	ملکه لاله گردید بی آب و تاب
نغمه نغمه نغمه نغمه	قوانغ من ساجد بسپار کشید
بخت نکند و کسب	کسب نکند و کسب

درد و در نرسیده در کین

ز دست خود افکند کس عصا

درین فصل دارد سر او را

نشاطی ز بند زمین رست

به فلاح از جای خود جسته

ز غم مالش بخار زر خفته

بسیار چرخ نشسته

نمایی که در شش این نیست

ببار رشت و طغنی ندوانده کفران کجای کی تواند شش صفت

از کف تک درین رشتان در بعضی از اهراف این کلمه

خوبه که بار کجایی ببار رنگ خزان ندیده است و بوی کبر

نشسته است از جوشش نبره که بهای زمره کس و کجاست

و از طغیان لاله نشسته ای با قوت بکشتن رسیده از غشه

با سمن رنگ و بوسه که از کجای سدرین و نازکی میرزد

ببار دیده نگاه و بار کثرت است

و چشمه جاریست به کثرت

به بار که کل کرد و شال نبرین

نیم و ششم گویند کار کثرت

سفرنامه

二二

چو درین فرستاده زان کس
 زینده چون هم را که
 دل اختر ز تو هم مشید
 چو درین کس را که
 سحر سحر حق به خود
 که درین کس را که

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فقد حضر

الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بن الحسين بن علي بن الحسين

بسم الله

کرم دل بکشیم کرم کل شایه

مقام دین چون آید ستا

نعمت حق بکشیم بکشیم

بتهی فست و سب و درو

خن در سس و سس و سس

نعمت کبریا بکشیم و سس

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم بکشیم

دست به دست می‌دهد
از روزی که در کوه
برگشته در خاک
طایفه به سرور و کرامت
گرفته به محبت و کرم
از عشق و محبت سرور

دست به دست می‌دهد
زین بهار به ملک و کرم
بگوشه زند و قید پیراهن گشت
ز چرخ دارون و غیره و غیرت
مناوی عذر ایش که می‌گفت
همه ما چون بوسی و نور

بوسه بزمی و نعلی و دست از غریب
صحرای مال بچشمین و مایل
روشی اگر تهم و سبیل که از روز
اشک می‌زند بکمان و ناله
منه جگر و کرم و غیره و غیره
خزان و کرم و غیره و غیره

مکتوبات فقیران در امداد و صنوبر این مجلس از دینی بصورت

[illegible]

طهرانی

کنند و از دست خود نماند

ز آب سبز و مسینا خردید	برای غلبه بر غوغا و صوت
و مسودایند از کلمات سبز	نزد طغیانگر و فرشتی گردان
شش و هفتاد و پنج و بیست	کل نقود و سید و کسک
هفت و بیست و هفت و بیست	نی که کد و ز کسک کش
هفت و بیست و هفت و بیست	اگر چه و در پاک و کد کش

و آب سبز و مسینا خردید
 و مسودایند از کلمات سبز
 شش و هفتاد و پنج و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست
 و آب سبز و مسینا خردید
 و مسودایند از کلمات سبز
 شش و هفتاد و پنج و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست
 و آب سبز و مسینا خردید
 و مسودایند از کلمات سبز
 شش و هفتاد و پنج و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست
 هفت و بیست و هفت و بیست

هر یک میراب تا فایمت را صید می تواند پس بیکار
 آن جو می تو را کنی غیر شکر این جوی خانه رنگ
 فواره توان گفت طراوت سکنه اهر کس از آن

<p> جمن پیش میاید ز خاکش قدر دار لب جایت چون انج شوکانه در آن خبر دان بیان تاز و خزان برین شد صنوبر نیت بارش صید شکر از کف ناز سخن را سرود از مقام لاکه سکن تو چشمش که خوانی نمیدان وری که سخن و از قدی سبزه </p>	<p> که بر آبروی جویارش بفرست گل کبوی از روی علم کرد بنام سربار که بر دورش پیاده شده مکر دول و پیش بست جو میل من خوان شد خشنان این رسم از کس وری که سخن و از قدی سبزه </p>
---	--

جلا وطن غنچه را از شر باد شامی گلشن از سر افتاده و قمر نباتان
 تاج شمس به بزمیت نهاده ریحان غان شبرنگ با سبزی گدا
 که گنجهش تواند داشت گنجه را در پشت میخی بر زمین غمزد و گدا
 همان بود و عفران سرخند براه که ز شتافتن بجوی طلبه خطا بیا
 نیافته نیلوفر چون جاب پشی در گناه نذر دسری آید و بر
 ناکجا برادر و بجان سپاه همی دستار گل نه ندانی و بدبیر شر
 و می طربل دشت بوته گمانی حازه نسیم بطریق بی هم کرده
 که محل شقایق بر زمین نخورد و دست و پای لیلیای دایع شکند
 از گل خیزی بشارت نمی بارد و جعفری زر بر شوه می آرد و بر
 که به پردلی علم بود درین جنگ زرگری بیدل نموده است

چهار از دستگاه زور بازو	خداوند شک جرات در بازو
ز دشت کرس افاده شمشیر	کوفته غنچه از دشت زبانش

نمی آید برش از دست بید

کس صد رک از پس نهو گوشت

خاوه هر طرف نرسد بکشت

کند جلوه شبنم کرده شد

صنوبر میخورد پوسته این غنم

کشید صفت بجای کل فک

ندارد چون هر بنیاد

بخواند خنکای سنج بوست

تن بی سر و دستان کشتن

کمان شده اش از گریه زده شد

که بر رخسار که خواهد بست مردم

که صغیرات کند از وی که در

بسیاری خوش نامه در سخن از تفسیری در

با دام تملک کنشاید و لب پسته تحسین باز شود مثل کبک

از چپ ز راست قدم زبان و فغانس لمار از پس و پیش او زین

سین هر طرف صد چرخ روشن کرده و انکور هر جانب

نیز از شمع پرست برآورده نخل غاب موشک جو

انداخته و درخت به کرمی منافی بود اخته کرد و کان اگر پیش

نمی بود درین کار بهشپاره می نوزد عروسی است
 بهشت آتش نیکو و سرور زین بکشت است

<p> حلاوت سبک بر هر دو بود زار خنده دروختی تک ستیغ زده شغالویش از شمع چکان اگر دور کار انگور است پاست نبات شوق امروزشی بصدا اگر چه میوه شیرین زده صفا چشم کر بر کر زبان چمن شد بتاتیر و عامی می شرفان خورشید و ماهی استیقای چونک به در فضا نفس را </p>	<p> درم غش غش نیست زار رسیده شیرین بکسیده گشته است شد در کردن شاخ ربه که کوی غش بیدار بدند لیل باز کن کر میهد است دل قند غش سوراخ سوراخ ولی کلامی بکن بر فدا آفت خزان بر عمر سحر و شمع بهار تازه می آید بهستان حسن طینت حسن سبز و ک </p>
---	---

بایستان نماید خاخرس را ملک نمک و شیرین نماید از روی
حاصل برداشته و عادت حق از پیش خلوت دل بجایش گذارشته
نیز و عایش در است روی چون حرف اول از نزد الصفاست و
تبع باطنش در تنه ای چون حرف آخر کرد کار طاق دست
اگر صبح ازل تبدیل می کنو و سجه افلاک تا شام ابد در گذار
می بود کلاه قمرش جایست بهر حیرت حقیقت دیده کشاده
و چون استغنی موجب بود خانه وحدت دست داده
شاخ سده بنایست عیاش و نشین قدسیان
و تخره طایفه مجایست غلبین منظر پریشان نوحه خورش
جسمی است از ماسی می پوشیده و بند چه اشک بابت
موجت لی می خورده از دیرین قاشش از حیرت بی نیاز
ای باب است و یاری غلبش از پشته شیر مردی مرتب کند و

دایره الفی خمریت ذکر کلاست قلب فلک تفریه

منی کریت کریتش برتشان

کمان خورشید و چرخانه

از حکم عزت بر کس اعطای

کر قه پیش او جلال و انک

چرخش در ریختن خط

از جبهه دواهی شرح خط

نموده بر سر دوار فلاح

نور طبعش منور حلاج

هم و اسیر اشد به درگاه

مذکور ایزد انیکر کمیتش عار

زنده صد طوطی بر تخت سلیمان

ز قوس تماشایی کو ماران

ز مر جانب کل شمرت پخته

سلیمان کو که بر تختش نشیند

ستاده آسپد را پای تخت

نجد منقش و شبانه یار تخت

بر عکس میوه دو بارش مقنن

ز مر جانب هزاران باغ و گلشن

ز افغان قصر همانند جدول

بناکرده خلدین بر لبه دل

انجی صل و هر طرف این صدا باغ میوه دار است و در مر جانب هزار

خود کمر بسته است بپیشرو
چو نامزد میفرد موافقت

سید کریم

شوق المرحومين

دیده زکات میخواره لاله

ز غم و اندوهش کبابک میل

بر غم بیان رنگه بهمن شو

سخت طبع را همسیر باید

زین منکر چه کلنج به کلزار

چو طغرای صفت خوان بهمن

خیال نه و فکر تب باید

سخنور با سخن و درد سر و کار

قانون هند گری الفاظ و مضارب زبان هندی و از آن
 به است خود مختل است هندی چندی که بعد از سخن و در
 و از آن بعد از سخن که فرامی که سخن در زبان
 همه سخن و سخن هندی و زبان سخن و هندی و سخن و
 سخن و زبان سخن و زبان سخن و زبان سخن

<p> و در وقت لاله سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن </p>	<p> و در وقت لاله سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن سخن و زبان سخن </p>
--	--

برانده از زمانه و سخن که برانده سخن و زبان سخن و زبان سخن

